„Kül se weib öige olla!“ ütles wanna Tirik. „Minno kaddunud issal olli ikka wanna wilja aidas, ja, et kül minno perres tännini wanna wisi uhkusseta ni ellaminne, kui ka ride tükkid keigil, ommeti ma ei joua ni paljo lome piddada, kui temma aial perres olli. Minnulgi mönni aasta tahhab willi kassinaks jäda, et ma kül siitsadik weel ollen lähbiaianud maggasi ukse ette minnemata.“

„Seddawisi peab kül wimaks püeti nälg ja armoto waesus meie male tullema!“ ütles Hannuk'e Hants. „Rahwast siggib ikka rohkemaks peäle, ja wimaks meie lapsed surcewad nälga. Eks siis selle wasto polle abbi leida?“

„Kannatage weel pisfut!“ wastas Tomas. „Polle meie weel keik waesusse hakkatust ülleswötnud. Pärrast watame, kas leiame abbi selle wasto. — Ni paljo tunneme jo, meie Ma rahwas tahhab aina wanna wisi pöldo harrida ja pöllo tööd tehha, ja ommeti ue wisi järrel mönda uhkust pidades suremat kullo tehta. Saminne (pälik) kassinam, kullo surem! Kus maias kuggu nenda, seäl kippub sant ahjo peäle! Ja arwagem weel sedda rummalust: Mitto kidab ennast heaks perremehheks, kui parrajaste läbbi aiab ja mötleb issegi, et keik, mis Jummal ühhel aastal annud, peab ka selsammal aastal ärrakulluma ja otsa sama. Rummal ei te ennesele arro omma warandusse polest, et jaagaks warsi paljo tulleb näddala kohta anda weistele ja perrele, ja peäle sedda, mis tulleb hädda aiaks hoida. Kül mitto maia langenud, et rahwal ja weistel ollid süggise sured sömised, agga kewwade ollid keed kallid ja ründedki römuks. Siis osta kalli hinda leiba ja heino ja kissu kattuksed weistele!“

„Noh!“ hakkas Jalla Jaan, „seep se on, mikspärrast ma allati torrisen omma perrenaesega! Süggisest Jouloni aina üks keetminne allati ja peälegi liig kullutaminne; agga pärrast wötta heaks, kui antakse wet leiba. Essite lomad tallawad lialt ette antud heinad jalge alla, ja pärrast ei olle pöllo pöhko, ei hölle körtki närrida. On